

[Finansministeren.]

lejren og andetsteds. Det ærede Medlem Hr. Martin Nielsen ved, at en Række Politifolk paa egen Haand har foretaget Dispositioner i Forholdet til de enkelte internerede, som jeg synes det er rimeligt at nævne i Forbindelse med det mærke og graa, som det ærede Medlem trækker frem.

Men den Ting, som jeg navnlig vil sætte en Streg under, og som jeg i hvert Fald ønsker nævnt i Sammenhæng med de Betragtninger, som her er gjort gældende, og i Sammenhæng ogsaa med de Betragtninger, som er fremført under en Diskussion tidligere paa Dagen om den 29. August, det er den Kendsgerning, at der mellem afgørende Kredse inden for det politiske Polit, der navnlig havde med Horserødlejren at gøre, og denne Lejrs Ledelse var en Forhaandsaftale om, at Kommunerne skulde løslades, i samme Øjeblik en Fare for Overtagelse af dem fra det tyske Politis Side kunde foreligge. Jeg ønsker at nævne dette som et Udtryk for en Interesse omkring dette Anliggende, som fra disse Politifolks Side har været til Stede. Jeg erkender uden videre, at det forrykker intet — naar man bruger den Problemstilling, som det ærede Medlem har brugt i Dag, og som han ogsaa, det erkender jeg, med megen Ret har brugt — i Spørgsmaalet om Regeringens eller Rigsdagens Ansvar. Men jeg ønsker at pege paa selve den Kendsgerning, at en saadan Aftale mellem Politifolk, der paatog sig selv det Ansvar at være medvirkende i en saadan Afgørelse, og den stedlige Ledelse i Horserødlejren, der paatog sig selv det samme Ansvar, var sket.

Dertil kan man saa sige: Hvorfor blev der ikke nogen Realitet ud af denne Aftale? Jeg kan heroverfor kun oplyse — men jeg synes ogsaa, det maa have nogen Interesse —, hvad der blev mig bekendt om dette den 29. August om Formiddagen, da jeg vekslede Ord med en af de Politimænd, som jeg vidste var interesseret i hele dette Anliggende. Han gør mig opmærksom paa, at han allerede om Eftermiddagen den 28. August tager til Lejren, forhandler med Ledelsen deroppe, gør opmærksom paa, at Spørgsmaalet kan blive brændende i Løbet af de nærmeste Timer. Hverken han eller Lejrledelsen eller nogen anden Enkeltmand vilde vel paa det Tidspunkt kunne overskue, hvad de nærmeste Timer vilde bringe. Der maatte være en Usikkerhed over for, om det vilde komme til en Aktion, selv om alle frygtede det, eller om Tingene paa en eller anden Maade vilde glide i Lave. De paagældende stod over for et betydeligt

Ansvar. Kl. 5 Minutter over 3 om Morgenen — efter de Oplysninger, jeg er i Besiddelse af — kommer Tyskerne til Horserødlejren, og først da Kl. er 4, da Aktionen tager sin Begyndelse her i København, sætter de paagældende Politifolk sig øjeblikkelig i Forbindelse med Horserødlejren for at erfare, at Horserødlejren er besat — lykkeligvis, som det ærede Medlem ved, kun besat for en Dels Vedkommende. De, der var i den Lejr, Tyskerne ikke besatte, fik — jeg beder det ærede Medlem afkræfte det, hvis jeg ikke har Ret — Lejlighed til at forlade Lejren. Det er fortalt mig — jeg tør ikke sige, om det er rigtigt —, at enkelte af de kommunistiske internerede, der forlod Lejren, blev attraperet af tysk Polit eller Militær, bragt tilbage til Lejren, konfronteret med Fængselspersonalet, Interneringspersonalet, Bevogtningspersonalet deroppe, der erklærede ikke at kende de paagældende, hvorpaa de blev løsladt.

Jeg synes, det er rigtigt i Billedet at medtage disse Kendsgerninger. Jeg understreger, hvad jeg sagde før, at jeg uden videre erkender, at det ikke fritager alle os, som har et Medansvar for Kommunistloven, for det Ansvar ikke at have truffet de Foranstaltninger, der skulde træffes, for at en Løsladelse i givet Fald efter en Forholdsordre kunde ske, og jeg nævner ikke disse Ting — det vil jeg gerne understrege for at forebygge enhver Misforstaaelse eller ethvert Misbrug af mine Udtalelser — for at stille mig, der er i Stand til at oplyse disse Forhold, i en bedre Belysning end andre, men jeg nævner dem for at understrege den Vilje til at hjælpe og til at søge Problemet klaret, som laa hos den, jeg vil ikke sige menige Del af Politiet; men den Del af Politiet, der havde med disse særlige Forhold at gøre.

Jeg har taget Ordet her, ikke fordi jeg synes, det er noget behageligt Anliggende at diskutere, men fordi det maa være en Forpligtelse midt i det graa Billede, som det ærede Medlem med saa megen Bitterhed, og forstaaelig Bitterhed, maalede af hele den Periode og den Situation, at medtage, hvad der taler til Gunst for danske Politikredse, som ikke, saaledes som man muligvis kunde have forstaaet det, til 100 pCt. har været angribelige, men som i vid Udstrækning inden for sine Rammer har haft Mennesker, der med Risiko for deres personlige Stilling i deres Ansvar over for den Minister, der sad, har foretaget sig Handlinger, som vel embedsmæssigt var at gaa uden for deres Beføjelsers Ramme, men som menneskeligt taler dem til Ære.